

MÁR
TUDOK
OLVASNI
—
2.
SZINT

Mészöly Ágnes
A LILA BORÍTÉK

Szabó Imola Julianna rajzaival

MÓRA

Mészöly Ágnes

A LILA BORÍTÉK

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Az autó megállt a bokrokkal és fákkal benőtt kerítés előtt.

– Megérkeztünk! – jelentette ki apa. – Látod, milyen vadregényes a kert?

– Nem érdekel – mondta Levi, és becsukta a szemét. – Nem akarok kiszállni.

Apa sóhajtott. Vállat vont, és kikászálódott a kocsiból. Kinyitotta a rozsdás kaput, és bement a kertbe. A kisfiú résnyire nyitotta a szemét.

Az udvar tényleg olyan volt, mint egy őserdő. A közepén egy tornácos ház állt.

vad-re-gé-nyes

2

3

- Zámencsik Levente, ne duzzogj! - kiabált apa az autó felé.

De a fiú azért sem szállt ki. Pedig egyre melegebb volt a kocsiban. De itt legalább nem láthatta apa, hogy megint elpityeredett.

Levi hetek óta szomorú volt. Sőt, haragos. Haragudott az egész világra, de főleg anyára.

el-pi-tye-re-dett

4

Mert anyja egész nyárra elutazott. Olyan messzire, hogy telefonálni és ímélezni sem lehet vele. Fenn kering egy űrállomáson a Föld meg a Hold között. Mert anyja tudós és asztronauta. Fontos kísérleteket végez, hogy Levi majd könnyedén utazgathasson a Naprendszerben.

u-taz-gat-has-son

ki-kec-mer-gett

Levente tudta, hogy büszkének kellene lennie rá. Nem sok tudós jut el a világűrbe! De ő csak szomorkodott és sírdogált. Szerette volna, ha az ő anyukája is olyan, mint a többieké. Nem szuper okos, de hozzá lehet bújni, ha baj van.

Apa próbálta megvigasztalni Leventét, remek programokat talált ki neki, hogy felvidítsa, de a kisfiú legszívesebben csak az ágyán gubbasztott.

Ezért apa elhatározta, hogy a szünidőt Zebegényben töltik, ott, ahol anya és apa felnőttek. Méghozzá abban a házban, ahol anya lakott kiskorában. Levi szerint ez rémes ötlet volt. Szeretett volna otthon maradni a saját szobájában.

Viszont az autóban egyre nagyobb volt a meleg. Levi meg is szomjazott. Sóhajtott egyet, kikecmergett a hátsó ülésről, és elindult apa után. Apa, mintha olvasott volna a gondolataiban, egy pohár limonádéval várta.

- Ha megittad, megmutatom a házat! - mondta.
- Rengeteg titkot rejt ám egy régi épület! Aztán dolgoznom kell egy kicsit. Válaszolok pár üzenetre, kijavítok egy rajzot, és utána elsétálunk a Dunához.

Levi megitta a limonádét, és
máris jobban érezte magát.
Csak icipicit, de jobban.

- Tudod mit, apa? Ül le
dolgozni, körülnézek egyedül - ajánlotta,
és elindult felfedezni a házat.

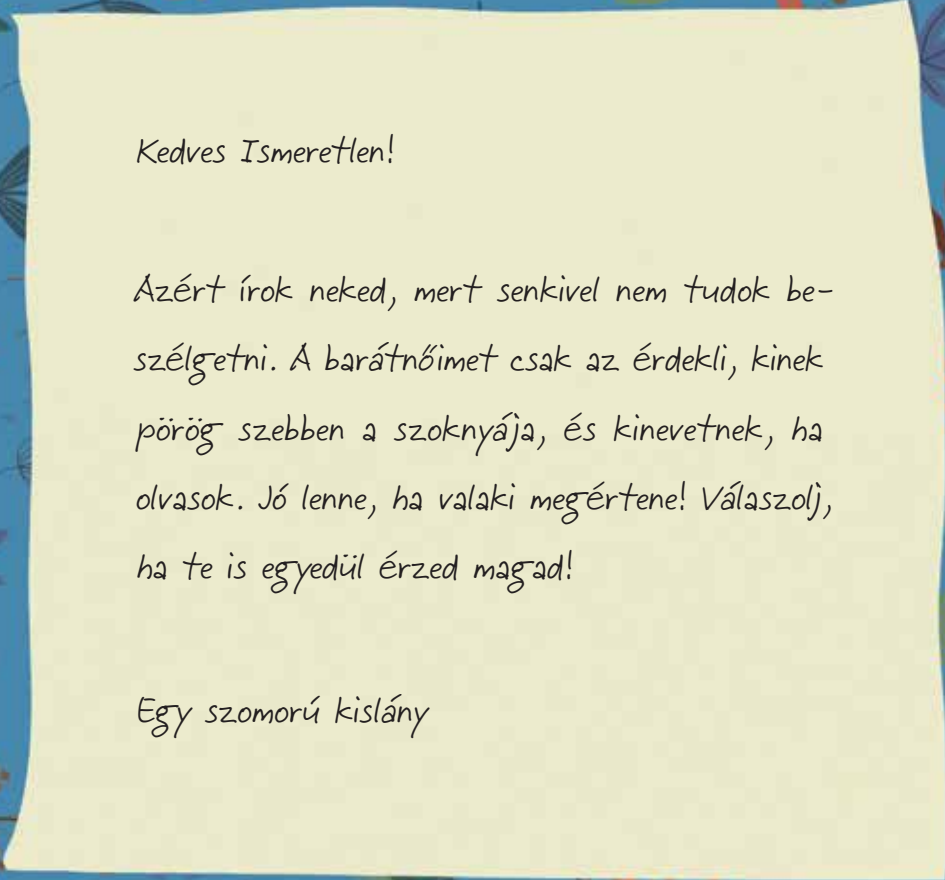
Az ódon szobák ablakain vastag függönyök lógtak. A nagy, barna bútorok úgy terpeszkedtek, mintha alvó őslények lettek volna. Az egyik fal mellett furcsa dolog állt. Félig asztalnak, félig szekrénynek tűnt. Levente végighúzta rajta a tenyerét. Az ujjai feketék lettek a portól.

- Mi lehet benne? - kérdezte magától a kisfiú, és lehajtotta az ajtaját. Így olyan lett a bútor, mint egy íróasztal. Az ajtón belül fiókok sorakoztak. Levi kihúzta az egyiket. Füzeteket, régi tankönyveket talált benne. És egy lila borítékot, amire ez volt írva:

Annak, akire rábízhatom a titkaim

Levi izgatottan bontotta fel a borítékot. Mivel a félhomályban nem sokat látott, odament az ablakhoz. Elhúzta a függönyt, és olvasni kezdett.

Kedves Ismeretlen!

Azért írok neked, mert senkivel nem tudok beszélgetni. A barátnőimet csak az érdekli, kinek pörög szebben a szoknyája, és kinevetnek, ha olvasok. Jó lenne, ha valaki megértene! Válaszolj, ha te is egyedül érzed magad!

Egy szomorú kislány

– Levente! Készen vagyok! Indulhatunk sétálni!
– kiabált be apa a teraszról. Levi ijedten dugta zsebre a levelet, és már szaladt is kifelé.

A séta egész érdekes volt. A falu főterén találtak egy fagyizót, egy kínai boltot és egy olyan üzletet, amelyet Levi a városban még soha nem látott.

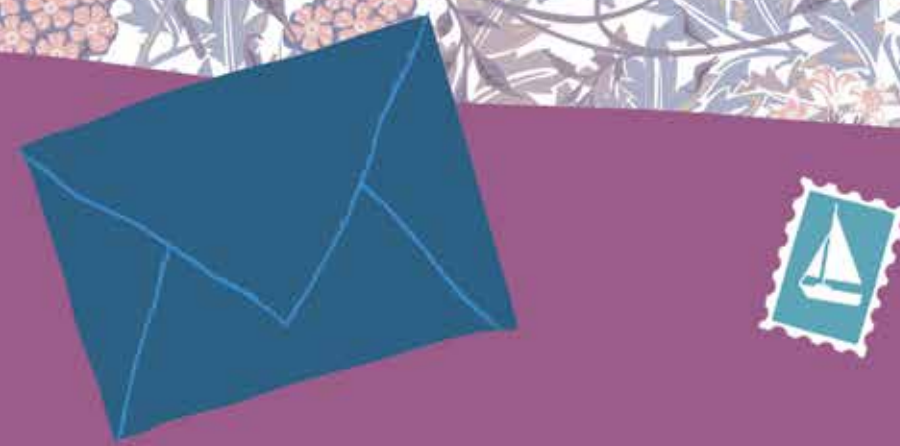

– POSTA – olvasta a homlokzaton a zöld betűs feliratot. – Apa, itt mit árulnak?
– Újságokat, apró ajándékokat, képeslapokat... de igazából nem ez a fontos – magyarázta apa.
– A postán üzeneteket és leveleket küldenek az emberek.

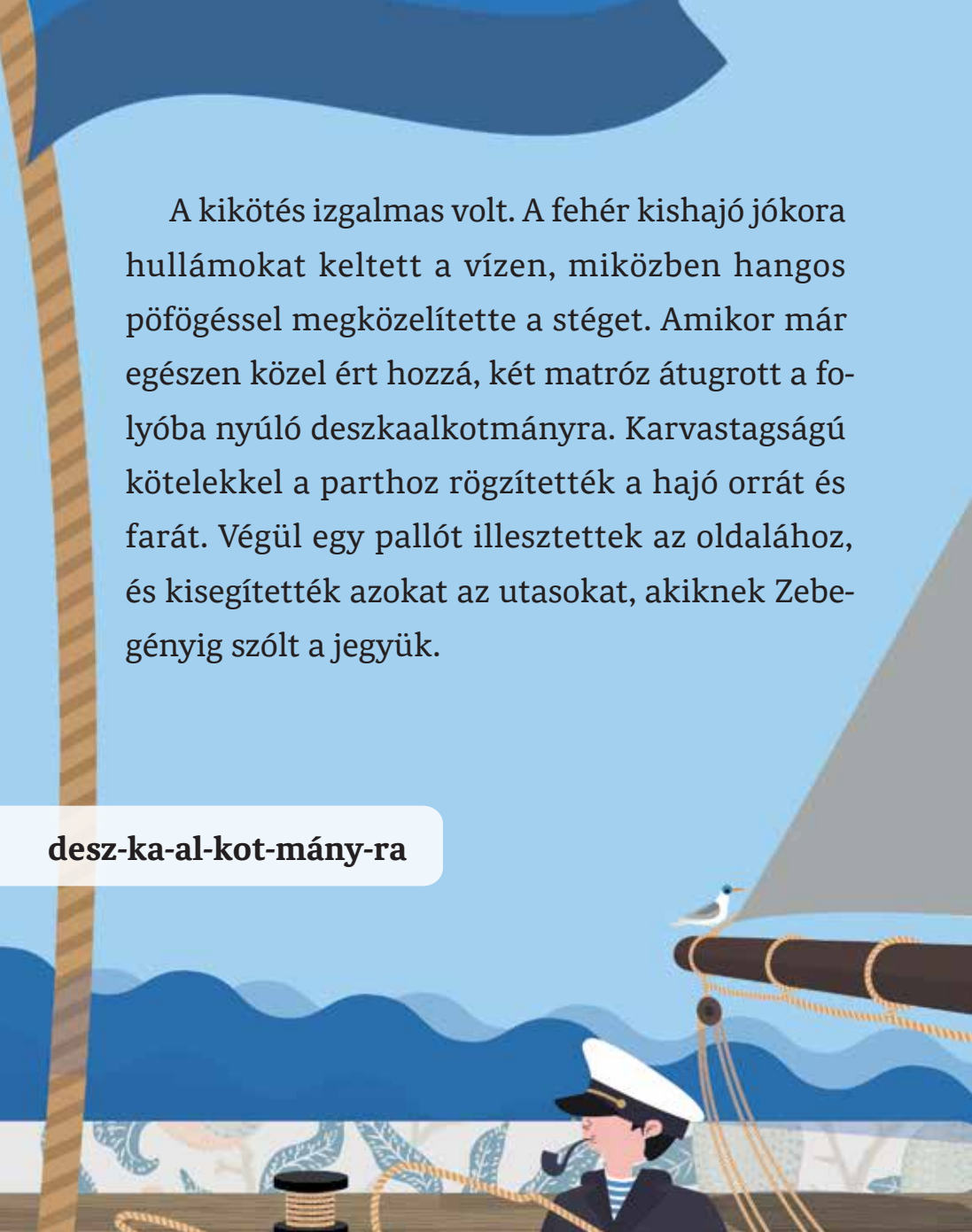
– Ugyan – rázta a fejét Levi. – Arra ott a cset és az ímél! Meg a telefon.

– Mostanában! Régen csak egy telefon volt a faluban. Az is folyton elromlott. Akkoriban papírra írtuk a leveleket. Borítékba tettük, megcímeztük, aztán odaadtuk a postás néninek, aki bélyeget ragasztott rá, és eljuttatta a címzettnek. Ha válasz érkezett, a kapuig hozta neked.

– Igazi levelet, borítékban? – csodálkozott Levente, és megtapogatta a zsebében lapuló papírost. – De hát honnan tudják, melyiket hova kell vinni?

– A postások okosak – kacsintott apa. Aztán észrevette, hogy egy hajó közeledik a kikötő felé.
– Gyere, nézzük meg, milyen ügyesek a matrózok!

A kikötés izgalmas volt. A fehér kishajó jókora hullámokat keltett a vízen, miközben hangos pöfögéssel megközelítette a stéget. Amikor már egészen közel ért hozzá, két matróz átugrott a folyóba nyúló deszkaalkotmányra. Karvastagságú kötelekkel a parthoz rögzítették a hajó orrát és farát. Végül egy pallót illesztettek az oldalához, és kiségtették azokat az utasokat, akiknek Zebe-gényig szólt a jegyük.

desz-ka-al-kot-mány-ra

Miután elültek a hullámok, apa megtanította Levit lapos kővel kacsázni a folyón. Hazafele fagy-laltot ettek, aztán ahogy hazaértek, kipakolták a holmijukat az autóból.

Levinek vacsora után eszébe jutott a boríték. „Mi lenne, ha válaszolnék a szomorú kislánynak, és holnap elvinném a postára?” – gondolta. Míg apa a tabletjén híreket olvasott, meg is írta a levelet.

Kedves ismeretlen kislány!

Én is sokat szomorkodom. De mióta megtaláltam a leveledet, jobb a kedvem. Nehéz, ha senkinek nem tudod elmondani a bánatodat. Engem sem értenek meg a barátaim. Mi lenne, ha leveleznénk? Írd meg, milyen könyveket szeretsz olvasni!

Üdvözöl: Levi

A furcsa szekrényben talált még néhány lila borítékot. Az egyikbe betette a levelet. Másnap, míg apa a rajzain dolgozott, elszaladt a postára. A szíve a torkában dobogott, mikor benyitott a zöldre mázolt ajtón.

– Csókolom! – köszönt. – Egy levelet szeretnék elküldeni.

